

til at søge at faa de bedste Dyr, men det, at gaa over til at danne gode Stammer og fremelske første Klasses Avlsdyr, er i sig selv ikke nogen let Opgave eller en Opgave, som lykkes for de fleste. Man er der udsat for idelige Skuffelser, de fleste, som prøve paa det, blive skuffede. Naar enkelte ihærdige og dygtige Opdrættere holde ud, maa vi andre yde dem Tak derfor. Med disse Udtalelser kunde jeg egentlig slutte. Vi have altsaa, som jeg har udtalt, ikke paa nogen Maade søgt at ville indskrænke den enkelte Mand, vi have søgt at give ham saa let Adgang som muligt, men vi have paa den anden Side ikke villet stille det saaledes, at hvad enten det er enkelte Mænd eller Foreninger, der kunde komme noget videre frem end de andre, skulde man kunne sige, at de ikke kunde komme med. Opdrættere ere vi jo i og for sig alle, og det kan være mere eller mindre lønnende, men det, at sætte noget ind paa det, er det kun de færreste, der have Raad til, kan jeg næsten sige. — Endnu vil jeg blot tilføje et. Der er klaget over, at det har kostet saa meget at faa baade det ene og det andet gjort. Ja, de fleste af de Penge, som ydes her, gaa i Virkeligheden til Omkostninger, om jeg maa kalde det saaledes, til Kunsulenter, til Stamsbogsføring, til Rejser for Dommere, til Tilskud til Vejledning alle Vegne, og det er ganske rigtigt og rimeligt, at det er saa. Man kan ikke ved Pengebidrag drive Avl, det vilde være umuligt, og det er der heller aldrig nogen, som har tænkt paa, selv om nogen kan sige, at man ved Statsstilskud vil drive Opdrætning. Nej, Pengene skulle bruges til at skaffe de bedst mulige Oplysninger om de enkelte Individier, saa at vi med nogenlunde Tryghed og Sikkerhed kunne sige: De og de Stammer eller Racer ere de rigtige. Dette er i alles Favør. Selvfølgelig skal der derfor ikke ødsles, selvfølgelig skal der spares saa meget som muligt paa alle Omraader ogsaa ved Udarbejdelsen af Stambøger. Men det er dertil, Pengene i Virkeligheden skulle anvendes; til at skaffe en saadan Oplysning og Vejledning, at vi kunne faa den bedste Stamme frem. Det er af en saadan Betydning for Landet, at jeg ikke kan forstaa, at der kan være delte Meninger derom. Forskellen er i Virkeligheden ikke saa stor; men hvordan det end gaar, haaber jeg, at det maa blive til Husdyravlens Fremme. Det, Flertallet tager Sigte paa, er absolut til Avlens Fremme; det er ingen Monopo-

lisering, ingen Begunstigelse af private af nogen Slags. Hver enkelt kan komme med i Kampen om at naa frem, og alt hvad der end fra anden Side siges om, at vi have søgt en Monopolisering, er dermed paa Forhaand vist tilbage, det er der slet ikke Tale om. Jeg skal dermed anbefale Udvalgets og Flertallets Ændringer.

P. T. Nielsen: Som det er udtalt i Betænkningen, har Mindretallet i mange Punkter kunnet slutte sig til Flertallet, saaledes at der her er opnaaet Enighed. Disse Punkter ere blevne motiverede af den ærede Ordfører (Bjerre), og jeg finder derfor ikke særlig Anledning til at komme ind paa dem. Paa andre Punkter er der derimod ikke opnaaet Enighed; de angaa den Del af Lovforslaget, hvorved man søger at indføre ny Principper og ny Foreningsformer. Mindretallet mener, at disse ny Principper og Foreninger ville forstyrre det rolige og sunde Arbejde, som de nuværende Foreninger og tillige private have udført.

Disse Principper blev første Gang indførte med Bevillingen til Oprettelse af Avlscener i Samlingen 1897—98. Denne gik ud paa at yde 100,000 Kr. aarlig i fire Aar. Allerede den Gang blev der fra flere Medlemmers Side udtalt stor Betænkelse derved, saaledes af det ærede Medlem for Nørre-Sundby (J. Jensen), for Gudme (Rosager), for Søndervinge (R. Hansen) og for Esbjerg (Bluhme). Jeg skal ogsaa nævne det ærede Medlem for Lejre, den nuværende højtærede Landbrugsminister, og et Par forhenværende Medlemmer af dette Ting, Bertelsen-Skalborg og Sloth. Med Formandens Tilladelse vil jeg gerne oplæse den sidstes Slutningsreplik, fordi jeg finder, at hans Mening der er sagt saa ganske præcist: „Det sikre ved denne Bevilling er, at den, der bliver den heldige og faar Statsstemplet, kan blive en velstaaende Mand og slaa sine Konkurrenter ned. Hvis Kreaturerne overhovedet ere en god Vare, vil han kunne faa en forhøjet Pris, maaske indtil det dobbelte af, hvad han har faaet hidtil. Det mindre sikre er, om Bevillingen i Virkeligheden vil have Betydning for en Forbedring af Kvægracen.“ Men alle de den Gang udtalte Betænkninger nyttede i Virkeligheden intet, i hvert Fald ikke tilstrækkeligt til at forhindre Bevillingens Vedtagelse. Hele den politiske Situation i Foraaret 1898 var en saadan, at det ikke var muligt at standse denne Bevilling. Men at det dog kun blev